

Реалността е анархия

Много хора са станали анархисти – привърженици на общество без управляваща класа – след като са стигнали до заключението, че обществото може да бъде по-благоденстващо и по-мирно и да се радва на повече справедливост и сигурност без каквато и да било „Власт“ изобщо. Обаче това е подобно на взето след внимателен анализ индивидуално решение, че Коледата би функционирала по-добре без Дядо Коледа. Но ако Дядо Коледа не е реален, безсмислено е да се спори за това, дали той е „необходим“, за да „функционира“ Коледата. Ако Коледата функционира изобщо, тя вече функционира *без* Дядо Коледа. Същото важи и за обичайния спор между „Властта“ и „анархията“. „Властта“ не съществува. Никога не е съществувала и никога няма да съществува, което може да бъде доказано, като се използва логиката, която изобщо не зависи от никакви индивидуални морални вярвания.

Казано обобщено, хората не могат да делегират права, които нямат, което прави невъзможно който и да било човек да получава права да управлява („авторитет“). Хората не могат да променят морала, което прави „законите“ на „Властта“ лишени от каквото и да било присъщ „авторитет“. Следователно, „авторитетът“ – правото да управляваш – *не може* логически да съществува. Самото схващане е вътрешно противоречиво, подобно на понятието „войнствен пацифист“. Едно човешко същество не може да има свръхчовешки права и, следователно, никой не може да има изконното право да управлява. Човек не може да бъде морално задължен да пренебрегне своята морална преценка; следователно, никой няма изконното задължение да се подчинява на друг човек. А тези две съставки – правото на управника да издава заповеди и задължението на поданика

да се подчинява – са цялата идея за „авторитета“, без която той не може да съществува.

А без „авторитет“ няма „Власт“. Ако управлението, което бандата, наречена „Власт“, налага на другите хора, е нелегитимно, то това не е „Власт“, неговите заповеди не са „законали“, неговите служители не са „служители на закона“. Освен това, без право да управлява и същевременно без моралното задължение на масите да се подчиняват, организацията, наречена „Власт“, не е нищо повече от банда разбойници, крадци и убийци. „Властта“ е нещо невъзможно; тя просто не е възможност за избор, поне не повече, отколкото Дядо Коледа е възможност за избор. И да настояваш, че тя е „необходима“, когато тя дори не съществува и не може да съществува, или да предсказваш пълна катастрофа, ако нямаме митичното нещо, това не променя този факт. Това да твърдиш, че човешките същества *трябва* да имат подобаващ управник, такъв с морално право да управлява със сила всички други хора и такъв, на когото всички други хора са задължени да се подчиняват, не променя факта, че няма такова нещо и че не може да има такова нещо.

Целта на тази последна глава сама по себе си не е просто да твърди, че обществото би функционирило по-добре без измислицата, наречена „Власт“, а да запознае читателя с начините, по които хората ще възприемат реалността различно, ще мислят различно, ще имат различно поведение и ще взаимодействат различно – всъщност, много различно – щом отхвърлят най-опасното суеверие: вярата в „авторитета“. Анархията, със значение отсъствие на „Власт“, е това, *което е*. Тя е това, което винаги е била и винаги ще бъде. Когато хората приемат тази истина и спрат да халюцинират съществото, наречено „авторитет“, те ще спрат да се държат по ирационалния и разрушителен на-

чин, по който се държат сега.

Първо, почти всеки човек има затруднение да мисли ясно за една такава идея. Понеже всеки политик и всяка „Власт“ постоянно предлагат „решения“, които се занимават с това как да бъде организирано, контролирано и управлявано обществото чрез една централизирана, авторитарна „система“, повечето хора дори не знаят как да асимилират идеята за пълна *лунса* на каквато и да било насилствено наложена „система“. Те инстинктивно питат нещо като: „Как ще функционират пътищата?“ или „Как ще се отбраняваме?“ Истината е, че никой не може да знае как би функционирало всичко или какво изобщо би се случило. Всеки индивид може да прави предложения за това как да функционират нещата или предвиждания за това как биха могли да функционират нещата, но може би никой не може да знае най-добрия начин, по който да функционира всичко. Въпреки огромната несигурност, която създава това, историческите сведения на хора, живеещи свободно, са далеч по-добри от всяко централизирано, ръководено „решение“ изобщо.

Обаче етатистите са научени да се ужасяват от този безкрайно по-сложен тип общество, в което няма един генерален план, а милиарди индивидуални планове, взаимодействащи един с друг по безброй различни начини. За тях това означава хаос. И до известна степен това е хаос, в смисъл, че няма една единствена ръководна идея и няма един единствен управляващ орган. Това не означава, че хората не могат да се договарят или да работят заедно, или да си сътрудничат и да намират компромиси. Напротив, това означава, че всеки човек ще гледа на живота като възрастен, вместо да захвърли свободната си воля и отговорност, за да следва сляпо нечий друг план.

Казано настрана, дори без суеверието, наречено

„авторитет“, все пак би имало лидери и последователи. Но това обикновено би било обикновено лидерство, при което един човек е лидер чрез примера, който дава чрез демонстриране на степента си на интелигентност, състрадателност или храброст, който вдъхновява другите хора да имат същото поведение. Това е съвсем различно явление от онова, което днес обикновено се нарича „лидерство“. Когато хората говорят за „лидери“ на страните, те говорят за хора, които насилствено управляват милиони други хора. Терминът „лидер на свободния свят“, когато се говори за официално лице от „Властта“, е неточен и вътрешно противоречив. Политиците не са лидери чрез примера, който дават. Ако изобщо дават пример, то това е пример за това как да бъдеш нечестен, пресметлив, нарцисоиден и властолюбив. Те казват онова, което хората желаят да чуят, за да властват над тях и да ги управляват. Да наричаш такива хора „лидери“ е толкова нелепо, колкото да наричаш крадците „производители“ или да наричаш убийците „лечители“. При отсъствие на вяра във „Властта“ биха се появили истински лидери: хора, които не претендират за никакви права да управляват, да насилват всеки друг човек да ги следва, хора, чиито добродетели и действия се разпознават от другите хора като достойни за подражание.

Никой не може да предскаже и никой не може да контролира онова, което ще се случи в един свят, в който няма мит за „Властта“. Затова изложението по-долу не е планирано като изчерпателно обяснение на това как всяко човешко общество би работило щом изчезне митът за „авторитета“. Това по-скоро е въведение в няколко от начините, по които хората биха могли да спрат да позволяват на едно ирационално суеверие да изкривява тяхното мислене и да извращава тяхното поведение, и биха могли да започнат да се държат като разумни, свободни същества, ръ-

ководени от свободната си воля и индивидуалната си преценка, каквито би трябвало да бъдат.